

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5250/2021
24.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божицара Вујичића, Весне Субић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредног суда у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици ЗГжрр 706/20 од 14.05.2021. године, на седници одржаној 24.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици ЗГжрр 706/20 од 14.05.2021. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици ЗГжрр 706/20 од 14.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици Прр1 515/2019 од 22.05.2020. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезана тужена да тужиљи исплати имовинску штету по основу повреде права на суђење у разумном року у износу од 12.754,73 динара на име главног дуга и износ од 32.835,10 динара на име камате обрачунате на главни дуг до дана 11.05.2009. године. Одбијен је у преосталом делу тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 32.835,10 динара, захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 12.754,73 динара почев од 11.05.2009. године до исплате и захтев за исплату законске затезне камате на износ исплаћеног потраживања од 1.841,36 динара, од 11.05.2009. године до 30.08.2019. године. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 23.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Вишег суда у Суботици ЗГжрр 706/20 од 14.05.2021. године, ставом првим изреке, жалбе тужиле и тужене су одбијене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 14.400,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено о накнади имовинске штете, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. О овом праву тужиле, нижестепени судови одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права, чија примена у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а и предмет тужбеног захтева и одлука у делу који се ревизијом побија односи се на камату као споредно потраживање, због чега у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, из ког разлога је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 28. ЗПП ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним овим законом меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

Како је ревизија изјављена против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о камати, као споредном захтеву тужиле, ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се побија.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерке Живановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**